

**Es publica
el primer
número del
diari Sport.**

**Es publica
l'últim
número del
diari
esportiu
4-2-4.**

Relleu en la premsa esportiva

La mort de 4-2-4 i l'aparició de Sport només van estar separades per dos mesos

—Carlos Martín—

Redactor en cap de 4-2-4 i redactor de Sport. Actualment és director del programa "Estadio 2" a TVE.

El tancament de les empreses del grup Mundo, ara fa vint anys, va servir per posar a prova la resistència física i el compromís amb la professió d'uns quants centenars de periodistes que, en la seva majoria, han acabat destacant en els diferents cercles del que pomposament coneixem com "arc mediàtic". Va ser una experiència traumàtica que el temps ha acabat esborrant, però que durant molts anys va marcar la carrera professional de molts de nosaltres.

És difícil que els periodistes més joves puguin entendre les autèntiques raons que van portar Sebastià Auger a eliminar d'un cop de ploma quatre periòdics i una revista. Ni tan sols alguns de nosaltres ho vam saber en aquells moments. Però sí que és cert que després ja no ha estat notícia la desaparició de cap mitjà de comunicació, encara que *El Correo Catalán*, *El Noticiero Universal*, *Dicen* o la darrera versió del *Diario de Barcelona* s'hagin quedat pel camí.

Eren altres temps. La crisi econòmica de final dels setanta i la mala salut de les empreses de comunicació es van donar la mà amb un empresari més preocupat per la seva projecció social que per l'èxit del seu projecte. I el resultat va ser la mort de la revista *Mundo* —crec que uns mesos abans— i dels diaris *Mundo Diario*, *TeleXprés*, *Catalunya Express* i *4-2-4*. Era el mes de gener de 1980.

Les últimes setmanes d'existència van ser les que han marcat el caràcter d'alguns periodistes que, com jo, vam haver de seguir defensant un impossible. Sabíem que acabaríem al fons del mar, però havíem de seguir apareixent per complir l'obligació imposada de portar als lectors les darreres notícies.

Els directors gairebé no apareixien. Es passaven el dia reunits discutint solucions que no garantien la nostra subsistència. El meu era Arturo Torrents, un periodista amb bona ploma i idees irrealitzables. Vam passar molt bones estones junts. Llavors jo era redactor en cap de l'esportiu de la casa, *4-2-4*,

que el 1978, en plenes eleccions a la presidència del FC Barcelona, havia aconseguit un sorprenent èxit en donar suport a les propostes de l'oposició a l'aleshores candidat Núñez. Algun cop els homes de Núñez, coneguts com "els morenos", van intentar impedir que duguéssim a terme la nostra tasca, però per descomptat sense cap èxit.

L'objectiu era que l'endemà el diari fos al carrer. I això no era fàcil. La majoria de les jornades es convocaven assemblees de tota l'empresa per discutir les estratègies dels treballadors davant la crisi. No recordo reunions tan llargues com aquelles. Hi parlaven dotzenes de representants i acabàvem sempre sumits en votacions que apressaven a la vaga immediata.

Després venien les amenaces de l'empresa —s'havia de sortir el dia següent— i llavors el problema era com fer el diari gairebé sense temps i amb molt pocs redactors. Moltes nits ens havíem trobat uns pocs davant del repte d'haver de sortir com fos, amb les pàgines que es poguessin fer i de la millor manera possible. De vegades ens avergonyíem del diari. No era el *4-2-4* que ens havíem imaginat, però n'hi havia prou per mantenir la capçalera als quioscos. Era un sentiment contradictori: no ens agradava el producte final, però ens feia sentir orgullosos d'aquella lluita. Ens feia forts.

Sabíem que la nau s'anava enfonsant, però ningú no ens havia ensenyat que el professional era practicar la tàctica de l'estruç. Alguns redactors es van anar rendint, i no parlem dels col·laboradors, que hi havia mesos que no és que tinguessin problemes per cobrar, sinó que senzillament no cobraven. Estava clar que amb alguns no podíem comptar-hi, així que l'única possibilitat de seguir amb la consciència tranquil·la era mantenir aquell impossible.

A més de les qüestions transcendents, també calia tenir presents problemes logístics que ara semblen propis de l'època de les caveres. Tenir prou paper per arrodonir el tiratge n'era un de molt habitual. I el més desassossegant era haver de fer el periòdic sense l'ajuda del servei de notícies de les diferents agències. Com que no estàvem al corrent dels pagaments, els teletips

— Sabíem que acabaríem al fons del mar, però havíem de seguir apareixent per complir l'obligació de portar als lectors les darreres notícies —

emudien quan menys t'ho esperaves.

Crec que no fa falta explicar ara què significava estar sense aquest servei, desconectat del món exterior, sense fotografies, sense referències. Les solucions eren escasses, però sempre acabàvem amb una de molt rupestre i gairebé desesperant. A l'agència Efe —seleccionàvem aquesta perquè tenia més cobertura que les altres— ens preparaven un enorme paquet amb les principals notícies de les últimes hores, i un empleat de cadascun dels quatre periòdics anava a la Gran Via al més ràpid possible —el viatge es repetia dues o tres vegades cada dia— per recollir el preuat material. Sense Efe, 4-2-4 no sortia.

El treball dins la seu del grup Mundo, a tocar el Camp Nou —en un barri ara superpoblat al qual la Ronda de Dalt li ha tret la condició de perifèric—, no era la nostra única prioritat. A més del règim assembleari a què tots els empleats d'Auger ens vèiem abocats, a la nostra agenda es multiplicaven actes reivindicatius que, amb l'arribada del *lockout*, es van anar convertint en notícia per a d'altres mitjans de comunicació de la ciutat.

Recordo ara diàfanament un espectacular tancament a l'església de Sant Ramon i diferents assemblees al vell cinema Princesa, el local de Via Laietana que els sindicats utilitzaven per a les seves reivindicacions. I, naturalment, les visites al despatx del malaguanyat advocat laboralista Albert Fina, que es va convertir, quan es va acabar tot, en la vall de llàgrimes dels que esperaven cobrar com més aviat millor el que se'ls devia. Allà va ser on molts de nosaltres vam

aprendre conceptes com el de fons de garantia salarial, una mena de font de recursos de la qual havíem d'acabar cobrant una hora o altra. Els més afortunats ho van fer al cap de dos o tres anys.

Jo vaig estar al diari fins al dia de la seva desaparició, i pocs dies després vaig tenir la fortuna de ser rescatat per Josep Maria Casanovas, impulsor del diari esportiu *Sport*, una iniciativa que va sorgir del creixement d'un suplement esportiu que realitzava un grup de professionals coneguts amb l'epígraf *Equipo 10* a les pàgines del plorat *Ciero*. Aquelles pàgines a poc a poc van ser acaparades per la informació referent al Barça, que cada dia era més gran i interessava més aficionats, i així el suplement es va convertir en un diari, amb Casanovas al capdavant de l'equip d'edició i Alfredo Rueda —també ja desaparegut— com a director. El periòdic era una altra prova de foc per als joves periodistes. Amb prou feines hi havia mitjans. El que sobrava era l'entusiasme i les ganes de trobar un forat al mercat.

Sport va començar a fer-se als soterranis de l'edifici ocupat al carrer Llúria per *El Noticiero Universal*. Segurament no responia a les exigències d'higiene necessàries, però ens importava ben poc. I molt menys a mi, que venia d'un grup amb més façana però al cementiri.

Era un miracle diari. La bona salut del Barça va ajudar que el periòdic es consolidés, però sense la fe dels que el van posar en marxa no hauria assolit el lloc que ocupa al rànquing de vendes de diaris espanyols. Va ser un honor passar-hi aquells mesos.

Manifestació de treballadors del grup Mundo, el 22 de gener de 1980, deu dies després del tancament definitiu de 4-2-4, el nom del qual es pot llegir a la pancarta al costat dels altres tres diaris del grup. A sota, la portada del primer número del diari Sport.

— Sport va començar a fer-se en un soterrani. Però a mi, que venia d'un grup amb més façana però al cementiri, m'importava ben poc —